

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. N. C., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2024, č. j. MV-62118-4/SO-2024,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 6. 2024, č. j. MV-62118-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2024, č. j. MV-62118-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 14. 3. 2024, č. j. OAM-19806-22/ZM-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty s tím, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za zcela nezákonné, neboť správní orgán jej nemůže sankcionovat za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což mu ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců explicitně umožňuje. Žádal přitom zcela v souladu s podmínkami upravenými tímto ustanovením a žádost byla akceptována. Bylo tak na místě zabývat se předmětem řízení, tedy zda splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zda doložil listinné náležitosti. Tím se však žalovaná nezabývala.
3. Odmítnout pro nepřezkoumatelnost a rozpor s úmyslem zákonodárce ohledně migračních kvót je podle žalobce třeba odůvodnění spočívající v odkazu na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců. Žalovaná totiž nezmínila klíčovou pasáž této důvodové zprávy týkající se toho, že ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými účely, není zapotřebí kvóty uplatňovat.
4. Dále žalobce zdůraznil, že podal prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky v Hanoi žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, která mu byla schválena. Uvedl, že je v rozporu s ustanovením § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, pokud správní orgány dospěly v rámci zcela jiného druhu žádosti k závěru, že se dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Rovněž namítl, že není zřejmé, co žalovaná myslí pojmem nenaplnění deklarovaného účelu pobytu, když zákon o pobytu cizinců takový pojem nedefinuje. Podotkl, že účel pobytu plnil, a to na České zemědělské univerzitě.
5. Následně žalobce opět s odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců zavádějící migrační kvóty odkázal na příklady z aktuální správní praxe ilustrující, že v případech, v nichž by mohly být eventuálně kvóty uplatněny, uplatňovány nejsou. Jednalo se o případy žádostí o vydání zaměstnanecké karty občanů Vietnamské socialistické republiky podaných na jiných zastupitelských úřadech České republiky, kterým bylo vyhověno. Oproti tomu stojí jeho případ, v němž žalovaný uplatňuje svou představu o pracovní migraci z Vietnamu, byť se jednalo o žádost podanou na území. Odmítl tedy, že na jeho případ měly být aplikovány migrační kvóty. Postup žalované označil za rozporný nejen se zájmem a úmyslem zákonodárce, ale i s její vlastní aplikační praxí. Jeho případ přitom byl identický s celou řadou jiných. Identickým žádostem bylo vyhověno až do zhruba konce dubna roku 2023. Napadené rozhodnutí je proto rovněž v hrubém rozporu se zásadou legitimního očekávání.

6. Taktéž žalobce uvedl, že závěr o nenaplnění účelu pobytu nemá oporu ani ve vlastních závěrech žalované. Poznamenal, že byť podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, také nadále v České republice studoval. Žalovaná zcela opomenula, že žalobce mohl jako student využívat výhody volného přístupu na trh práce. I v případě pobytu na území na základě zaměstnanecké karty by mohl nadále v České republice studovat. Rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2024, č. j. 63 A 2/2024-39. Nelze podle něj akceptovat závěr, že může v České republice studovat a vzhledem ke studiu akreditovaného studijní programu využívat i volného přístupu na trh práce, avšak v okamžiku podání žádosti o změnu účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu se stane jeho pobyt na území rozporným se zájmem České republiky.
7. Dále žalobce zmínil, že na povinnost správního orgánu prověřovat opravdovost předkládaných dokladů poukazují i některé důvody pro neudělení dlouhodobého víza a současně i důvody pro nevydání zaměstnanecké karty. Poukázal také na to, že ze spisového materiálu ani provedeného dokazování nevyplývá ničeho, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Ohledně povahy usnesení vlády České republiky č. 474 ze dne 18. 7. 2018 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. S odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 220/2019 Sb.**“) podle něj není možné dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Výhradně na tomto základě tak nelze aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Následně zdůraznil opakované použití pojmu omezení migrace ze strany správních orgánů, a nikoliv pojmu zřetelný zájem na bezpečnosti státu, který by jedině mohl aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ospravedlnit. Z provedeného dokazování pak vyplývá, že on sám není žádným ohrožením bezpečnosti či veřejného pořádku.
8. Následně žalobce namítl, že skutková podstata ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců by měla být v souladu s jejím smyslem a účelem aplikována primárně v případě, že se žadatel nenachází v České republice na základě povolení k pobytu. Při přijetí argumentace správních orgánů by podle něj došlo k nepřipustné diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu, ačkoliv faktický pobyt cizince na území zůstává stále identický. Taktéž poznamenal, že postupem správních orgánů dochází k nepřipustné diskriminaci na základě národnostního původu.
9. Žalobce označil napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné v části týkající se dopadu negativního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se podle jeho názoru omezily na zcela obecná konstatování. Jeho skutečné a reálné zázemí pro zjištění celkové přiměřenosti nijak neověřovaly. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2024 nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že většina námitek uplatněných v žalobě již byla vznesena v průběhu odvolacího řízení. Následně uvedla, že žalobce není za výkon svých práv

sankcionován. Podotkla, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a nic mu nebrání tento účel plnit i nadále. V případě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území. Pobyt žalobce se stal nežádoucím až po projevení úmyslu neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci.

11. Dále žalovaná konstatovala, že diferenciace mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Stanovení maximálního počtu žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování bylo v souladu se zákonem. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou podle ní běžně povolovány. Žalobce však náhlou změnu ničím neodůvodnil. Taktéž poznamenala, že v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
12. Posléze žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, s tím, že v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nejde o rozhodování o právním nároku cizince a že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva k přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné. Také odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40. Podotkla, že každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech a pro posouzení zájmu České republiky není bez významu vývoj počtu žádostí. Zmínila, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní s platností do 14. 8. 2024 a disponuje tedy platným pobytovým oprávněním.
13. V daném případě podle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí také bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Nedošlo ani k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a porušení základních zásad správního řízení. Závěrem proto navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce reagoval na vyjádření žalované svým podáním ze dne 30. 7. 2024. V něm uvedl, že žalovaná opomíjí jeho klíčovou argumentaci vztahující se k důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců. Zopakoval, že za realizaci práva spočívající ve změně účelu pobytu z nevýdělečného na výdělečný ho nelze sankcionovat. Pokud eventuálně účel pobytu neplnil, mělo mu být pobytové oprávnění zrušeno. Znovu také podotkl, že nelze akceptovat závěr, že může v České republice jen studovat a využívat volného přístupu na trh práce, avšak v okamžiku podání žádosti o změnu účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu se stane jeho pobyt rozporným se zájmem České republiky. Fakticky i fyzicky se přitom na území dále nachází.
15. V podání doručeném soudu dne 11. 10. 2024 pak žalobce v souvislosti se svou žalobní argumentací odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, týkající se zcela identické problematiky.

V. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
17. Žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně dne 16. 3. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocný kuchař na plný úvazek s místem výkonu práce v X a minimálním požadovaným stupněm vzdělání střední odborné. K žádosti žalobce doložil pracovní smlouvu a též doklad o zajištění ubytování. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá mimo jiné i realizace pobytu na území za účelem studia od 25. 8. 2022 do 15. 8. 2023.
18. Správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k výsledku na 15. 6. 2023, avšak k tomu se žalobce nedostavil a následně se omluvil s tím, že mu byla poskytnuta nesprávná informace a k výsledku se dostavil na nesprávné pracoviště. Také správní orgán prvního stupně založil do správního spisu zprávu Vysoké školy chemicko-technologické v Praze ze dne 25. 5. 2023, č. j. 953/2023/017. Z ní se podává, že žalobci bylo vystaveno potvrzení o přijetí ke studiu na školní rok 2022/2023, avšak žalobce do školy nenastoupil. Škola měla také informaci o studiu žalobce na České zemědělské univerzitě. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ten se pak dne 26. 7. 2023 s podklady rozhodnutí seznámil a do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 30 dnů.
19. Správní orgán prvního stupně posléze vydal rozhodnutí ze dne 31. 8. 2023, č. j. OAM-19806-15/ZM-2023, jímž žádost žalobce zamítl s tím, že zaměstnanecká karta se podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Na základě odvolání žalobce pak bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-160568-6/SO-2023, a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V odůvodnění žalovaná zejména uvedla, že správní orgán prvního stupně setrval v rovině striktně obecných a paušálních tvrzení. V odůvodnění rozhodnutí nevypořádal konkrétní zjištění. Nebylo podle ní možné uzavřít, že žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal ještě před tím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu.
20. Správní orgán prvního stupně tedy znovu vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Následně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost o vydání zaměstnanecké karty tedy žalobce podal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Vláda však dala jasně najevo zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že pokud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, není v zájmu České republiky vydat žalobci pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamské socialistické republiky nemohl požádat u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Jinak řečeno není v zájmu České republiky pobyt žalobce na území za účelem zaměstnání, pokud se rozhodl původní účel svého pobytu nenaplnit. Přistoupil také k posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán prvního stupně se neřídil závazným právním názorem žalované a omezil se pouze na konstatování listinných důkazů. Nebylo zřejmé, jak obstarané důkazy hodnotil. Zdůraznil,

že na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o pobytu cizinců ohledně nastavení migračních kvót. Podotkl, že pokud účel pobytu neplnil, mělo být povolení k pobytu zrušeno. Nemůže být sankcionován za podání žádosti ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která byla podána v souladu s podmínkami v ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Je podle něj nepřipustné uzavřít, že měl v úmyslu přicestovat za účelem zaměstnání a nikoliv studia. Rovněž namítl, že nelze s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky, a aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení tedy bylo aplikováno v rozporu s úmyslem zákonodárce. Poukázal také na nepřipustnou diskriminaci na základě národnostního původu.

22. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základ žádosti podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji vydána být nemohla. Poukázala na omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji s tím, že není v zájmu České republiky, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované práce. Žalobce nenaplnil zamýšlený účel svého pobytu, kterým bylo absolvování přípravného jazykového kurzu a konkrétního programu vysoké školy. Namísto toho podal žádost o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pozici. Jeho další pobyt na území tak není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Dále doplnila, že důvodnou není námitka, že se správní orgán prvního stupně neřídil závazným právním názorem. Řádně se vypořádal i s provedenými důkazy a námitkou nepřiměřenosti, když námitka nepřiměřenosti byla ze strany žalobce velmi obecná. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené. Ohledně namítané diskriminace poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu, podle nichž odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou a Evropskou unií.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce výslovně s takovým postupem souhlasil a žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
24. Podle ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta

vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.

25. Podle ustanovení § 42g odst. 5 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
26. Podle ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
27. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
28. Podle ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
29. V souvislosti s přezkumem napadeného rozhodnutí na základě podané žaloby považuje soud v první řadě za vhodné zrekapitulovat, že v posuzované věci je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici, kterou žalobce (státní příslušník Vietnamské socialistické republiky) podal v průběhu svého pobytu na území České republiky za účelem studia. Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že jeho pobyt není v zájmu České republiky ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V zájmu České republiky podle žalované není, aby na území České republiky přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. V tomto ohledu správní orgány odkázaly na skutečnost, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neumožňuje vydat zaměstnaneckou kartu na nekvalifikované pozice cizincům, kteří o ni požádali na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Žalobce však namítal, že nemůže být sankcionován za to, že podal žádost o zaměstnaneckou kartu na území České republiky. Stanovené migrační kvóty se neuplatní na cizince již na území České republiky pobývajících. Na základě kvót stanovených pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji tak není možné dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Nelze tedy výhradně na tomto základě aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
30. K tomu soud uvádí, že ohledně skutkově obdobných případů týkajících se žádostí občanů Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty podaných na území České republiky v průběhu pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Ostatně na jedno z těchto rozhodnutí odkázal zcela správně i žalobce ve svém podání doručeném soudu dne 11. 10. 2024.

31. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné výkladem pojmu *zájem České republiky* užitého právě v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že „*zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevový navenek. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.*“
32. Dále pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „*konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí.*“ (Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud i v řadě dalších rozhodnutí, kupř. rozsudcích ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, či usneseníh ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.) Současně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda je či není pobyt žadatele na území v zájmu České republiky, je nutné založit na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nelze použít toliko systémové informace, které nejsou dostatečně individualizované (viz bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a tam citovaná judikatura).
33. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, nikoliv na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Učinil tak v souladu s ustanovením § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jak se přitom podává z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, nevztahují se na takové žádosti stanovené kvóty (ty se vztahují jen na žádosti podané na zastupitelském úřadu). Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bez dalšího nevyplývá nezájem České republiky o přijímání státních příslušníků Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Nesprávný je tedy výklad správních orgánů, podle kterého nařízení vlády č. 220/2019 Sb. samo o sobě omezuje možnost vydat zaměstnaneckou kartu občanům Vietnamu pobývajícím na území České republiky s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený právě kvótami. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž opravňuje vládu stanovit kvóty toliko pro žádosti podávané na zastupitelských úřadech. Dopady této úpravy nelze rozšiřovat i mimo vybrané zastupitelské úřady. Je tedy vyloučeno promítnutí daného

zájmu do posuzování žádostí podaných přímo v České republice (viz body 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).

34. Lze tedy uzavřít, že pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty nelze bez dalšího považovat za rozporný se zájmy České republiky pouze v souvislosti se stanovenými kvótami pro podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Správní orgány proto nepostupovaly správně, když s tímto odůvodněním žádost žalobce zamítly podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, by musely dostatečně individualizovat, což neučinily. Závěry žalované jsou tedy v rozporu se zákonem.
35. K uvedenému je na místě je ještě dodat, že samozřejmě nelze aprobovat postup spočívající v obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Odkazem na možné obcházení zákona však nelze rozšiřovat oprávnění podle ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců (viz např. bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, či bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48). V rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení.“* Snaha obejít kvóty tedy musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na kterém správní orgány rozhodnutí založily (viz např. bod 21 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29).
36. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem provedeného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát. Dokazování žalobcem odkazovanými rozhodnutími ve věcech jiných osob a úryvkem důvodové zprávy soud neprováděl, neboť vzhledem k výše uvedenému důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí by to bylo pro posouzení věci nadbytečné. Pro úplnost soud podotýká, že závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 (stejně jako ve všech ostatních rozhodnutích zmíněných v tomto rozsudku), jsou veřejně dostupné z www.nssoud.cz.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Věc zároveň vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení přitom bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí splnění zákonných podmínek pro udělení zaměstnanecké karty, přičemž nebude moci zamítnout žádost žalobce pouze pro rozpor se zájmem České republiky vyjádřeným toliko stanovenými kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Případný závěr o absenci zájmu České republiky na

pobytu žalobce na území by bylo nutné náležitě individualizovat. Eventuálně bude na místě zabývat se na podkladě konkrétních okolností tím, zda jsou dány důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty [§ 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců].

38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
39. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za tři úkony právní služby ve výši 9 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a vyjádření doručené soudu dne 11. 10. 2024 po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (za tři úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud vycházel z tarifní hodnoty podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť podle přechodného ustanovení čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje jeho zástupce za úkon právní služby spočívající v podání repliky ze dne 30. 7. 2024, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Podání repliky totiž soud žalobci neuložil a žalobce v ní v zásadě pouze odmítl názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Naproti tomu v podání doručeném soudu dne 11. 10. 2024 žalobce doplnil svou právní argumentaci o odkaz na novou relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která mu již z povahy věci nemohla být v době podání žaloby ani repliky známa. Úkon proto nelze považovat za neúčelný a soud tak za něj žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje zástupce přiznal. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce